

er nogen som helst Anledning til den Højtidelighed, hvormed det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har taget paa denne Sag, eller til den særlig markable Stilling, som Socialdemokratiet agter at indtage ved Afgørelsen deraf. Men hvis det skal være et Resultat, som det ærede Socialdemokrati agter at pege paa i den kommende Tid med Hensyn til Partiets Sparebestræbelser, maa jeg sige, at jeg misunder hverken det ærede Medlem eller Partiet dette Resultat.

Borgbjerg: Det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard sagde, at der i Gaar fra visse Sider var taget Anstand til i Dag overfor foreliggende Ændringsforslag. Det Arbejde kan vi godt gøre færdigt i Dag. Vi vil med det Møde, vi skal have i Eftermiddag, godt kunne være færdige. Det ærede Medlem kom med en Antydning af, at der var et Medlem, som havde begæret Langmodighed eller noget i den Retning. Det rammer i hvert Tilfælde ikke mig. Jeg ved ikke bestemt, hvad det ærede Medlem sigter til; men jeg ved, at jeg, da vi sidste Sommer skulde have Sommerferie, og der var Tale om at holde Møde i Kommissionen igen i Slutningen af September, erklærede, at jeg paa den Tid vilde være i Genève paa Statens Vegne og derfor vilde fortrække, at Mødet i Kommissionen blev afholdt i de første Dage af August. Det vilde ikke have trukket Sagen i Langdrag, og det er et halvt Aar siden. For øvrigt blev en Række Møder afholdt i September, medens jeg var borte, men det har for Resten hverken forstyrret mit Arbejde eller paa nogen Maade hemmet Kommissionens, saa der var ikke megen Brod i de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard fremsatte i den Henseende.

Den højtærede Indenrigsminister synes af forfølges af et Uheld, nemlig at blive ikke ganske korrekt refereret. Forleden Dag, da jeg talte om nogle militære Udtalelser af den højtærede Minister, som fandtes gengivet i et stort vestjydske Venstreblad, rystede Ministeren paa Hovedet, og han skal nok i Militærkommissionen have desavoueret dette Referat. Nu er det, jeg her har hentydet til, ikke blevet ganske korrekt refereret. Mon det udelukkende er Referentens Skyld, mon ikke den højtærede Minister kunde have en Del af Ansvaret for, at han opfattes saa uklart? Mon ikke han fører — hvad han utvivlsomt gjorde forleden Dag — noget dunkel Tale? Mon ikke Ordet „Pølsesnæk“ — det er nu saa uparlamentarisk —, men det, vi forstaar derved, nærmest passer paa den højt-

ærede Indenrigsminister selv? Jeg synes ikke, der var noget uklart i, hvad jeg sagde. Jeg synes heller ikke, det var nogen lang Ende.

Den højtærede Minister sagde, at jeg havde jongleret med Millioner i den senere Tid. Det ved jeg ikke af. Jeg har talt meget alvorligt baade om Aldersrentelovforslaget og om Skattelovforslagene, og netop fordi vi har Brug for adskillige Millioner til nyttige Formaal, ønsker vi ikke en Øre kastet ud til unyttige Formaal. Det, synes jeg, er noget, Ministeren skulde rose os for i Stedet for at raillere over os af den Grund. Det bliver dog ikke saa ganske faa Tusinde Kroner, dette Lovforslags Gennemførelse vil koste. Kommissionen har kostet mange Tusinde Kroner, og alle disse Tusinder af Kroners Udgift har været ganske overflødig. Det vil Resultatet vise. Dette Arbejde kunde lige saa godt være gjort af Administrationen.

Dernæst mener jeg, at en saadan Forlængelse som den, her er Tale om, er uheldig, naar den ikke er ubetinget nødvendig. Her vil jeg appellere til den ærede Minister som gammel Pædagog. Naar man fastsætter en Tidsfrist for et Arbejdes Fuldendelse, er det meget upædagogisk at komme og sige, naar det ikke er ubetinget nødvendigt: nu forlænger vi denne Frist. Det skal man undgaa ogsaa af Hensyn til god Pædagogik, god Opdragelse, vil jeg mene. Naar det ikke er nødvendigt, skal man ikke gøre det, for det er et daarligt Eksempel, man statuerer. Jeg har den Opfattelse, at i Regelen kan et Arbejde, naar det ikke er ganske umenneskeligt, lige saa godt gøres i en begrænset Tid som i en temmelig ubegrænset. Giver man for lang Tid til det — det gælder Rigsdagen, Folketinget og Folketingets Udvalg —, bliver der sjælden gjort noget, før det begynder at knibe, før det haster. Vi har set det med Militærkommissionen. Venstre og Højre, som skal blive enige, er ikke blevet enige endnu. Havde man sat en bestemt Frist, indenfor hvilken de skulde blive enige — for de skal jo blive enige, de kan lige saa godt springe i det som krybe i det —, vilde de være blevet enige, det skader kun dem selv at trække det ud i det uendelige, sejpne dette Forlig, som vi dog skal have. Det er ganske upædagogisk. Ogsaa af den Grund har jeg ment, at der var ingen Grund til her at statuere et daarligt Eksempel for Fremtiden. De Erister, som er fastsat, skal overholdes. Regeringen sagde gennem sin Chef i Efteraaret: Vi skal ikke have Sommersamlinger mere. Vi faar det allige-